

[Knud Lind]

registeroplysningerne selvfølgelig skal være fortrolige. Efter at narkotikabehandlingen er lagt ud i amter og kommuner, kan man selvfølgelig diskutere, om det skal være socialministeren eller indenrigsministeren, der fastsætter de nærmere regler for indberetning af oplysningerne til registeret og benyttelsen af registeret.

Hvis man skal løse et problem effektivt, bør man først og fremmest finde ud af, hvor problemet er henne, og hvor stort problemet er. Det har man ikke gjort endnu. Siden narkodebatten startede herhjemme i 1967, har bevillingerne til bekæmpelse af narkomanien fulgt en accelererende linje.

Vi mener f.eks. ikke, det kan være rigtigt, at man ikke har styr på, om klienterne afbryder behandlingen, inden den er afsluttet, hvorpå de senere kan samles op i en ny nedtrapning. Den uendelige gennemtræk, der bliver i institutionerne, vil det efter lovforslaget være muligt at kortlægge og registrere, og det samme gør sig selvfølgelig gældende med centrum-demokraternes lovforslag.

Allerede i tillægsbetænkning over statsregnskabet for 1972-73, side 143, fremsatte statsrevisorerne følgende udtalelse:

»Statsrevisorerne finder anledning til at udtale, at den omstændighed, at der til bekæmpelse af ungdomsnarkomanien har måttet tages mange utraditionelle metoder i brug, gør det så meget mere påkrævet, at der føres nøje kontrol med udgiftsafholdelsen og regnskabsaflæggelsen ved disse institutioner. Statsrevisorerne må endvidere tillægge det stor betydning, at der løbende føres kontrol med behovet for institutioner, således at der sker en tilpasning, efterhånden som der konstateres nedgang i narkomanitilfældene«.

Statsrevisorerne siger til slut i samme betretning:

»Statsrevisorerne skal udtrykkelig fremhæve, at man på en række områder forventer reelle foranstaltninger«.

Om disse foranstaltninger fremkommer statsrevisorerne med en endelig betragtning i betænkningen over statsregnskabet for finansåret 1974-75, hvor de på side 146 slutter:

»Under hensyn til, at hele dette område er overført til kommunal administration, og at der af større spørgsmål kun står klientregistrering uløst, skal statsrevisorerne afsluttende henstille, at dette problem tages op til fornyet overvejelse«.

Det tilslutter alle seks statsrevisorer sig den 10. januar 1977, inklusive den radikale.

Jeg mener, at der stadig væk er god grund – når vi tager hr. Lars Lundgaards udtalelser i betragtning – til at tro, at der vil være brug for et samlet, landsdækkende register.

Nu er det spørgsmålet, om partiet venstre og det konservative folkeparti er blevet lidt mindre skeptiske, end de var ved førstebehandling den 25. januar 1978, hvor venstres daværende ordfører, hr. Henrik Toft, udtaler, jfr. Folketingstidende 1977-78, sp. 5246: »Ud over det skal jeg lige nævne, at vi er skeptiske over for et særligt registreringskontor«.

Fru Karen Thurøe Hansen fra det konservative folkeparti udtalte på sp. 5247: ». . . men jeg tror ikke på, at en central registrering vil nytte noget i bekæmpelsen af narkomanien«. Det konservative folkeparti har i særdeleshed været ivrige fortalere for, at man skulle bekæmpe narkomanien bl.a. på Christiania m.v., og venstres tidligere ordfører, fru Nathalie Lind, har da også sat spørgsmålstegn ved f.eks. de smoke-ins, der har været på Christiania. Derfor ville det være dejligt i dag at få at vide, om venstre og konservative er blevet mere fornuftige, om de mener, at narkomanien og følgekriminaliteten, som er steget og steget i én uendelighed, er så betydningsfuld, at man må sætte ind på alle fronter – også den, der hedder central registrering. Eller mener de pågældende partiers ordførere, at vi blot skal lade det hele sejle videre?

Lovforslaget vil samtidig være en tilkendegivelse over for de øvrige nordiske lande om, at Danmark virkelig ønsker at gøre noget ved narkotikaproblemerne. Vi må i den forbindelse ikke glemme, at 64 stemte for mere ensartede nordiske strafferammer angående overtrædelse af narkotikalovene.

Jeg skal til slut anføre, at jeg betragter hash som hørende ind under euforiserende stoffer. Jeg skal i den forbindelse kort citere en artikel fra Politiet, nr. 10 af oktober 1968, hvor man på side 125 skriver:

»Indlæringen synes i øvrigt at følge et bestemt mønster, således at man først begynder med hash og derefter går videre til egentlig narkotika, således at det overvejende flertal (80-81 pct.) af de her omhandlede indsatte kan oplyse, at de er bekendte med både hash og et eller flere narkotiske stoffer. Det er